

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Š. B.**, zast. Mgr. Petrou Koutnou, advokátkou se sídlem Kostelní 875/6, Praha 7, proti **žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2013, č. j. KUJI 33375/2013, sp. zn. OOSČ 838/2012 OOSC/252/AS/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 12. 2013, č. j. 22 A 54/2013 - 30,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 12. 2013, č. j. 22 A 54/2013 - 30, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13. 5. 2013, č. j. KUJI 33375/2013, sp. zn. OOSČ 838/2012 OOSC/252/AS/3, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **20 342 Kč**, k rukám jeho zástupkyně Mgr. Petry Koutné, advokátky se sídlem Kostelní 875/6, Praha 7, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2013, č. j. KUJI 33375/2013, sp. zn. OOSČ 838/2012 OOSC/252/AS/3, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí

Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odboru dopravy, ze dne 4. 9. 2012, č. j. OD/1419/12/RS. Posledně zmíněným správním rozhodnutím byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném k 25. 5. 2012 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

[2] Přestupek dle výroku prvostupňového rozhodnutí spočíval v tom, že stěžovatel „dne 25. 5. 2012 v 19.22 hod. na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou řídil motorové vozidlo ŠKODA OCTAVIA reg. zn. 6B9 2638, kdy silniční laserový rychloměr MicroDigiCam zaznamenal u výše uvedeného motorového vozidla rychlost 71 km/h. Rychlost byla příslušníky Policie DI Žďár nad Sázavou naměřena v úseku, kde je dovolena maximální rychlost 50 km/h. Při zvažení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 68 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o min. 18 km/h.“ Stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

[3] Krajský soud ve svém rozsudku, který je dostupný z www.nssoud.cz, neshledal důvodnou námitku, že v napadených rozhodnutích bylo nedostatečně popsáno místo, kde mělo k přestupku dojít. Dle § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o přestupcích“), musí výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat mj. popis skutku s označením místa a času jeho spáchání. Krajský soud dospěl k závěru, že to bylo splněno, i když připustil, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo místo spáchání přestupku specifikováno pouze označením pozemní komunikace (I/37) v obci Ostrov nad Oslavou, z něhož nelze určit přesné místo v obci Ostrov nad Oslavou. I takové vymezení považoval soud za dostatečné. Přesné vymezení místa spáchání přestupku vyplynulo jednak z oznámení přestupku, jednak ze slovního popisu záznamu o přestupku zachyceného laserovým rychloměrem a rovněž i z odůvodnění správního rozhodnutí. Stěžovateli v průběhu celého správního řízení bylo místo spáchání přestupku nepochybné, když argumentoval nehodovostí v místě měření.

[4] Dále krajský soud dospěl k závěru, že byla naplněna i materiální stránka přestupku. Svým jednáním stěžovatel porušil zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Vyšší rychlostí se prodlužuje brzdná dráha, vyšší rychlost omezuje možnost bezpečně ovládat vozidlo a adekvátně reagovat na nepředpokládané situace. K přestupku došlo v obytné zástavbě, třebaže v okrajové části obce, to však nic nemění na tom, že k ohrožení bezpečnosti provozu by nemělo docházet ani na tomto místě.

[5] Dle § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu Policie České republiky vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích. Jedním ze způsobů, jakým je tento dohled vykonáván, je i měření rychlosti, které je Policie České republiky dle § 79a zákona o silničním provozu oprávněna vykonávat za účelem zvýšení bezpečnosti provozu. Krajský soud nepřisvědčil argumentaci stěžovatele, že policie je oprávněna měřit rychlost výhradně za účelem zvýšení bezpečnosti provozu a že v daném místě měření tuto bezpečnost nezvyšovalo. Nízkou předchozí nehodovostí na daném místě nelze argumentovat pro nemožnost měření rychlosti. Účel rychlostních limitů a měření rychlosti je preventivní, tj. směřuje k zabránění nebezpečných situací. V posuzovaném případě byla rychlost měřena v obci v místě, kde se nacházejí budovy, nelze proto hodnotit výkon pravomoci policie jako nepřiměřený nebo jako překračující svěřenou pravomoc.

[6] Krajský soud na základě zmíněných důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na § 79a zákona o silničním provozu, dle něhož je za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích Policie České republiky oprávněna měřit rychlost vozidel. Dle jeho názoru takto lze měřit rychlost výlučně za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, jinak by byla státní moc v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod vykonávána způsobem, který nestanovuje zákon. Zmíněné ustanovení § 79a zákona o silničním provozu považuje stěžovatel za speciální k § 124 odst. 9 stejného zákona a jde o restriktci pravomoci policie vymezením účelu měření rychlosti. Jediný účel měření ve své věci stěžovatel spatřoval jen ve vybírání pokut.

[8] Odůvodnění napadeného rozhodnutí nemá dle stěžovatele oporu v provedeném dokazování. V oznámení o přestupku a úředním záznamu policie bylo uvedeno, že k měření došlo u domu čísla popisného 154 na silnici I/37. Z fotografie pořízené radarem je evidentní, že za vozidlem jsou střechy domů (tzn. vozidlo domy již minulo). Stěžovatel dodal, že budova čísla popisného 154 je poslední budovou v obci na dané straně silnice, po níž následuje značka konec obce a pole. Měření vozidel, která již minula obytnou zástavbu a z obce vyjíždějí, nemůže zvýšit bezpečnost silničního provozu. Stěžovatel je proto přesvědčen, že důkaz o spáchání přestupku byl pořízen v rozporu se zákonem.

[9] V další kasační námitce bylo poukázáno na absenci určení místa spáchání přestupku ve výrokové části rozhodnutí, jak to požaduje § 77 zákona o přestupcích. Pro toto posouzení není rozhodné, co vyplývá z odůvodnění rozhodnutí či z jeho podkladů, ale jen to, co je obsahem výroku. I hodnocení krajského soudu, že místo spáchání přestupku vyplývá z podkladů rozhodnutí, stěžovatel označil za pochybné. V oznámení o přestupku je stejným způsobem označeno jak stanoviště radaru, tak místo řešení přestupku, což se stěžovateli jeví nepravděpodobné, jelikož by jej policie musela zastavit v okamžiku měření. Správní orgán přitom zamítl návrh na provedení výslechu zasahujících policistů. Určení místa spáchání přestupku u domu čísla popisného 154 je tak s ohledem na okolnosti případu dosti široké.

[10] Stěžovatel navrhl zrušit napadený rozsudek krajského soudu a navrhl zrušit též obě předcházející správní rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

[11] Žalovaný setrval na svých dřívějších vyjádřeních, na která odkázal. S rozsudkem krajského soudu se plně ztotožnil a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je v řízení o kasační

stížnosti zastoupen advokátkou. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že měření rychlosti ze strany Policie České republiky probíhalo v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, dle jehož první věty platí: *„Za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel.“* Dle stěžovatele byl jediným účelem měření zájem na výběru pokut. Dále uvedl, že k měření došlo u budovy čísla popisného 154 v Ostrově nad Oslavou, což byl ve směru stěžovatelovy jízdy poslední dům v zastavěné části obce, za nímž následovala jen dopravní značka označující konec obce.

[14] S krajským soudem lze obecně souhlasit v tom, že kontrola dodržování předepsané rychlosti na pozemních komunikacích má též preventivní aspekt, který spočívá v odrazování řidičů od překračování povolené rychlosti, což dozajista napomáhá zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by v nynějším případě byl porušen § 79a o silničním provozu nebo že by pravomoc Policie České republiky byla vykonávána excesivním způsobem.

[15] Jak totiž vyplynulo ze správního spisu (ze slovního popisu v záznamu o přestupku obsahujícího fotografie z radarového měření a rovněž z oznámení o přestupku ze dne 25. 5. 2012 podepsaného zasahujícími policisty a stěžovatelem), radar byl v Ostrově nad Oslavou umístěn na komunikaci I/37 u budovy čísla popisného 154. Fotografie z radarového měření vypovídají o tom, že radar byl orientován podélně s komunikací I/37 tak, že směřoval od domu čísla popisného 154 do středu obce. Záznam o přestupku kromě fotografické části z měření, kde je zachycen obraz vozidla Škoda Octavia, registrační značky 6B9 2638, obsahuje taktéž slovní popis, kde je mj. uvedena naměřená rychlost (71 km/h), datum a čas (25. 5. 2012 v 19:22:08 hod.), místo měření (Ostrov nad Oslavou, silnice I/37 u č. p. 154) a informace o vzdálenosti s údajem 148,7 m. S ohledem na podélnou orientaci radaru ve vztahu k silnici je zjevné, že údaj o vzdálenosti se vztahuje ke vzdálenosti mezi radarem a měřeným vozidlem. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že stěžovatel byl na silnici I/37 procházející obcí měřen v místě, kde mu zbývalo zastavěným územím obce urazit 148,7 m, aby se dostal k poslednímu domu po pravé straně silnice ve směru jeho jízdy, jímž byl dům čísla popisného 154. Jak vyplývá z mapových podkladů dodaných do správního spisu samotným stěžovatelem, aby stěžovatel vyjel z obce, musel v zastavěném území obce minout dvě odbočky z vedlejších komunikací.

[16] S ohledem na výše popsané místo, kde byl stěžovatel měřen, lze bez nejmenších pochybností konstatovat, že posuzované měření rychlosti Policií České republiky nebylo v rozporu s namítaným § 79a zákona o silničním provozu. Musí-li řidič ujet 150 m zastavěným územím obce s několika odbočkami z vedlejších komunikací, přičemž v daném místě je maximální možná rychlost 50 km/h, nelze spatřovat v měření rychlosti na daném místě žádné pochybení Policie České republiky. Samotná možnost kontroly ze strany police totiž na takovém místě na řidiče může pozitivně působit v tom smyslu, že je nutí upravit rychlost tak, aby vyhovovala předpisům. Jak již rozebral krajský soud, s vyšší rychlostí je

spojena delší brzdná dráha a horší možnost reakce řidiče na nenadálé události v silničním provozu, které lze v zastavěném území obce předpokládat s ohledem na možný zvýšený pohyb chodců a vozidel vyjíždějících z vedlejších komunikací. Měření rychlosti ze strany policie je jednou z okolností, která je způsobilá překračování rychlosti omezovat a tím zvyšovat bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatuje, že v nynější věci měření rychlosti směřovalo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, jak o něm pojednává § 79a zákona o silničním provozu. Důkaz takovým měřením je proto v řízení použitelný.

[17] Nejvyšší správní soud však byl nucen přisvědčit námitce nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku ve výroku správního rozhodnutí.

[18] Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

[19] Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

[20] Způsob, jakým byl v nynější věci ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí vymezen skutek, je patrný z bodu [2] tohoto rozsudku. Stěžovatel namítl, že určení místa „*na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou*“ je nedostatečně konkrétní. Lze konstatovat, že velmi podobný případ řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56, dostupném z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu. Tehdy z pohledu určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku neobstálo toto určení: „*na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek*“, u něhož Nejvyšší správní soud konstatoval, že neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k přestupkovému jednání dojít.

[21] Ve vymezení místa spáchání přestupku ve vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí v nynější věci a ve věci řešené pod sp. zn. 4 As 28/2010 není podstatnějších rozdílů. I o určení místa: „*na pozemní komunikaci I/37 v obci Ostrov nad Oslavou*“ lze tak v nynější věci konstatovat, že nejde o dostatečnou specifikaci. Je totiž třeba si uvědomit, že komunikace I/37 prochází celou obcí Ostrov nad Oslavou. Úsek této komunikace procházející danou obcí přitom není krátký. Místo, kde došlo ke spáchání přestupku, je tak ve výroku vymezeno značně široce. Jak již bylo konstatováno v bodě [19] tohoto rozsudku, smyslem popisu skutku ve výroku je to, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a to

zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Značně široké vymezení místa spáchání přestupku ve výroku tomuto smyslu vymezení skutku nevyhovuje.

[22] Zdejší soud tak dospěl při posouzení, zda byl skutek ve výroku správního rozhodnutí co do místa spáchání určen dostatečně konkrétně, k opačnému závěru, než ke kterému dospěl krajský soud.

[23] Stěžovatel dále namítl, že místo spáchání přestupku není patrné ani z podkladů rozhodnutí. S touto námitkou nelze souhlasit, jelikož ze spisu je toto místo jasně patrné. Skutečnost, že ve správním spise je dostatečně zdokumentováno místo spáchání přestupku, nemůže však nic změnit na důvodnosti námitky, že ve vymezení skutku ve výroku bylo toto místo popsáno nedostatečně, jelikož nedostatečné vymezení skutku ve výroku nelze napravit v odůvodnění či poukazem na to, že ze spisu jasně patrné je.

[24] Stěžovatel k tomu, že dle jeho názoru není místo spáchání přestupku patrné ani z podkladů rozhodnutí, tvrdil, že v oznámení o přestupku je stejným způsobem vymezeno jak místo stanoviště radaru, tak místo řešení přestupku, což se mu jeví jako nepravděpodobné, jelikož by dle jeho mínění muselo jeho vozidlo zastavit v okamžiku měření. Nejvyšší správní soud konstatuje, že dané stěžovatelovo tvrzení je v rozporu s obsahem spisu. Stěžovatel totiž zcela neopodstatněně vychází z toho, že se jeho vozidlo v době měření nacházelo na stejném místě, kde byl umístěn radar. Jak již bylo rozebráno v bodě [15] tohoto rozsudku, v době měření bylo stěžovatelovo vozidlo od radaru vzdáleno 148,7 m, což je dostatečná vzdálenost k tomu, aby mohlo být policejní hlídkou vozidlo zastaveno u stanoviště radaru u budovy čísla popisného 154. Ostatně sám stěžovatel tiskopis oznámení o přestupku podepsal, aniž by zde či později ve správním řízení rozporoval, že by přestupek byl řešen právě u domu čísla popisného 154. Tudíž k zastavení stěžovatele na daném místě muselo skutečně dojít, což je možné jen tak, že rychlost byla stěžovateli měřena v dostatečné vzdálenosti před stanovištěm radaru.

[25] Ze spisu je tak jednoznačně patrné, že stěžovatel překročil rychlost v obci Ostrov nad Oslavou na komunikaci I/37 ve vzdálenosti 148,7 m od budovy čísla popisného 154, přičemž k této budově přijížděl od středu obce. Místo překročení rychlosti je rovněž patrné z fotografie z radarového měření, k němuž došlo v okamžiku, kdy se stěžovatel se svým vozidlem nacházel na zřetelném terénním zlomu patrném z pohledu od budovy čísla popisného 154, který odděluje část kopce s větším sklonem stoupání od části kopce s mírnějším stoupáním.

[26] Stěžovatel v dané souvislosti namítl, že správní orgán zamítl návrh na provedení výslechu zasahujících policistů a místo spáchání přestupku nebylo nikdy prokázáno. Nejvyšší správní soud musí v první řadě poukázat na to, že výslech policistů při ústním jednání stěžovatel nenavrhoval k prokázání místa překročení rychlosti, ale k jiné skutečnosti – konkrétně se dle jeho návrhu měli policisté vyjádřit k tomu, jakým způsobem mohla jeho jízda na daném místě kohokoli ohrozit či omezit. O tom, že stěžovateli bylo místo překročení rychlosti zjevné, svědčí skutečnost, že tvrdil, že zde za více než pět let došlo ke třem nehodám. Zdejší soud tak konstatuje, že místo překročení rychlosti bylo dostatečně zřejmé z jiných zjištění patrných ze spisu, není přitom pravdou, že by výslech policistů

stěžovatel navrhoval k objasnění tohoto místa. O nepotřebnosti vyslechnout policisty, a to ve vztahu ke skutečnosti, k níž byl výslech navržen (tj. ohrožení či omezení jiných účastníků provozu), správní orgán ve svém rozhodnutí pojednal odkazem na nadbytečnost takového výslechu, jelikož podstatné okolnosti pro takové posouzení byly patrný již z jiných zjištění.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal důvodnou námitku nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku ve vymezení skutku ve výroku správního rozhodnutí, kasační stížnost je proto důvodná. Z tohoto důvodu zdejší soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s., věc však tomuto soudu nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně rozhodl dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Věc tak byla vrácena přímo žalovanému k dalšímu řízení, a to na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití 78 odst. 4 s. ř. s. Již před krajským soudem totiž byly důvody ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[28] V dalším řízení je žalovaný vázán závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s.]. To jej však žádným způsobem nezavazuje povinnosti primárně posoudit, zda ve správním řízení, které navazuje na provedený soudní přezkum, nedošlo k zániku odpovědnosti za přestupek.

[29] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[30] Úspěch ve věci se posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, je nutno konstatovat, že stěžovatel měl ve věci plný úspěch. V takovém případě mu je žalovaný povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náhradu nákladů řízení před soudem. Celkové náklady řízení jsou přitom tvořeny náklady řízení před krajským soudem a náklady řízení před Nejvyšším správním soudem.

[31] Náklady řízení před krajským soudem jsou tvořeny odměnou advokátky za dva úkony právní služby, a to 1) za převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb a 2) za podání žaloby jakožto písemného podání nebo návrhu ve věci samé. Za každý z těchto úkonů náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“] zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Součástí nákladů řízení před krajským soudem je též zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč.

[32] Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří odměna ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, jímž je podání kasační stížnosti [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], tato odměna se zvyšuje o 300 Kč, což představuje náhradu hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří též soudní poplatek ve výši 5 000 Kč.

[33] Stěžovatelova advokátka doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, dle § 57 odst. 2 s. ř. s. tak mezi náklady řízení patří rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad dle § 35 odst. 2 s. ř. s. V daném případě jde o částku 2 142 Kč (jakožto 21 % z částky 10 200 Kč, což je odměna advokátky za tři úkony právní služby včetně paušální náhrady hotových výdajů spojených s těmito úkony).

[34] Ve svém souhrnu tak náklady řízení představuje částka 20 342 Kč ($3 \times 3\,100\text{ Kč} + 3 \times 300\text{ Kč} + 2\,142\text{ Kč} + 3\,000\text{ Kč} + 5\,000\text{ Kč}$), kterou je žalovaný povinen uhradit stěžovateli k rukám jeho zástupkyně Mgr. Petry Koutné, advokátky se sídlem Kostelní 875/6, Praha 7, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[35] Nejvyšší správní soud nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů za úkon právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu, která měla dle tvrzení advokátky proběhnout v souvislosti s řízením o kasační stížnosti. Důvodem nepřiznání je skutečnost, že tato porada nebyla žádným způsobem doložena.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu